

ikke engang have Skik af at være med dertil. Men ogsaa af den Grund, fordi jeg betragter Sagen i sig selv som altså alvorlig og vigtig til at bruges til noget som helst andet. Vi end sig selv, stemmer jeg imod Dagsordenen. Jeg slutter mig til det andet ærede Mindretal i Udvalget, ikke med Hensyn til dets Motivering, den vil jeg ikke paatage mig noget Ansvar for ved min Stemmegivning, men med Hensyn til dets endelige Forslag, dette: uden videre at stemme for Sagens Overgang til tredje Behandling, for Sagens videre Fremme, derved tror jeg bedst at gaae Sagen, selv om ogsaa de Myndigheder, som raade for det, ville anse det for hensigtsmæssigt at forhindre, at Sagen kommer videre denne Gang; men ved at stemme for dens Overgang til tredje Behandling, ved at stemme for Forslagets Vedtagelse, saaledes som det foreligger, dermed vil jeg have tilkjendegivet min Tilslutning til Forslaget i Hovedsagen, uden i fjerneste Maade at have taget Del i, hvad der kan give den Udseende af en politisk Afstemning.

Carlson: Jeg skal slet ikke komme dybt ind paa det foreliggende Forslag, jeg magter naturligvis ikke dets Enkeltheder, men jeg vil kun ganske kort sige, hvorfor jeg agter at stemme for det første Mindretals Forslag til en Dagsorden. For mig staaer det tydelig nok, at der gjennem hele Danmarks Historie har næsten uafbrudt været ført Bevis for, at man ikke med tilstrækkelig Alvor har beredt sig paa de Krige, man vilde føre, og Følgen deraf har desto værre været, at vi ofte have lidt meget haarde Tab. Naturligvis har dette ikke været den eneste Grund, men i Forbindelse med de øvrige Omstændigheder har det været et væsentlig Moment. Denne Mangel paa Alvor kan i mine Tanker forfølges lige ned til den Tid, vi nu leve i, og det undrer og bedrøver mig, at jeg ikke har set Noget, der tydede paa en dybere og alvorligere Opfattelse af Situationen efter den sidste ulukkede Krig. Jeg tror, at der er forskellige Aarsager dertil og deriblandt nogle, som ere undskyldelige; men i det Hele kan det dog ikke Andet end bedrøve dem, som for Alvor ønske, at der bliver gjort Alt, hvad der kan gøres for at bevare Resterne af det danske Rige. Naar jeg nu ser hen til de Forslag, som her foreligger, forekommer det mig, at de tre sidste Mindretalsforslag forkaste det væsentlige Grundlag af det første Mindretals Forslag. Det væsentlige Grundlag er for mig Kjøbenhavns Befæstning haande mod Land og Søside, thi jeg har havt rig og bedrøvelig Anledning til at dvæle ved Følgerne af, at man i sin Tid, i den sidste Krig havde forværet Betydningen af faste Befæstninger og midlertidige Feltbefæstninger. Jeg har faaet et

Indtryk deraf, som jeg aldrig kan glemme, og ikke skulde jeg for min Del turde vove paa nu, naar man vil gjøre Noget for Alvor, at betroe Danmarks Fremtid til Noget, der lignede Feltbefæstninger, naar man ikke med største Sikkerhed, end vi ere istand til — jeg tror ikke engang, det er muligt at naae det — kunne sikke os, naar der er Tale om en stor Smaagt, imod, at den kan gjøre Landgang paa Sjælland. Det er dette, som hovedsagelig gjør mig det umuligt at gaa ind paa de tre sidste Mindretals Forslag. Jeg maa dog sige, at der ogsaa er et Hensyn, som jeg tror, man bør tage, idet jeg nemlig tror, at det efter den store Bevægelse, der har været her i Landet for at fremkalde et alvorligt Forsøg paa at sikke os igjennem en Forbedring af Forsvarsvæsenet, ikke vil være godt at bidrage til en Svækkelse af dette Haab og den gode Stemning ved her uden videre at kaste Forslaget tilbage i det almindelige Kaos af forskellige Meninger om, hvorledes Landet skal forsvares. Her foreligger et Forslag, som Regjeringen har fremsat for Thinget, og som vi ikke have Anledning til at tro ikke er tilberedt overveiet af sagkyndige Mænd. Derfor vi nu kaste det tilbage, som jeg før sagde, i det sluttende Kaos af Meninger, saa tiltaar jeg, at selv jeg vilde begynde at tænke saaledes: Vi have nu ventet næsten 20 Aar for længe, inden vi have taget denne Sag alvorlig for, og det Forslag, der ligger for, vil fordrø omtrent 12 Aar til at udføres; Guberne vide, ikke alene hvor jeg, men hvor Alt er henne, inden dette Ufsnit af 32 Aar er gaaet tilende. Jeg kan derfor under de givne Forhold ikke Andet end beklage, at de Herrer i Udvalget ikke have kunnet blive enige, men jeg vil stemme for den Dagsorden, som det ærede første Mindretal foreslaar, idet den indeholder særlig Udtalelsen om Nødvendigheden af Kjøbenhavns permanente Befæstning saavel mod Landfiden som mod Søfiden samt en passende Udvikling af Flaaden, og foreslaar, at Thinget, idet det henstiller til Regjeringens nærmere Overveelse, om der ikke maatte findes et andet og mere tjenligt Punkt end Selgenes til Anlægget af en Befæstning i Nørrejylland, gaar over til den næste Sag paa Dagsordenen.

Ordføreren (Blom): Jeg antager, at Debatten om den foreslaaede motiverede Dagsorden nu nærmer sig sin Slutning, saaledes at det er passende, at jeg som Ordfører for dem, der have stillet Forslaget til denne Dagsorden, beder om Ordet. Jeg skal fatte mig i stor Korthed, men jeg kan dog ikke undlade at henvende et Par Bemærkninger til enkelte af de foregaaende Talere. Det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Bloug) gjorde den Bemærkning, at han ikke kunde anse